

2025/09/07 – Προ της Υψώσεως

«Ζωήν αιώνιον»

Υπάρχουν πράγματα, που χρειάζεται να κάνουμε.

Υπάρχουν και οι ανάγκες μας, που περιμένουν να ικανοποιηθούν. Συχνά μπορεί να συγκρούονται μεταξύ τους.

Τι πρέπει να κάνουμε εμείς; Μα, να τις αξιολογήσουμε. Να τις ιεραρχήσουμε. Να δώσουμε βαθμούς προτεραιότητας. Να τις βάλουμε τελικά σε μια σειρά.

Συναντούμε όμως και το άλλο φαινόμενο. Κάποια πράγματα μόνο από μας μπορούν να γίνουν. Αντικαταστάσεις δεν χωρούν. Δεν επιτρέπονται.

Η κάθε μέρα φέρνει τα δικά της δεδομένα. Σπάνια η περίπτωση της αναβολής. Κι αυτό, γιατί είναι καταστροφική.

Η μόνη περίπτωση, που η αναβολή θα βοηθήσει, είναι στην αμαρτία. Σε ειδικές περιπτώσεις πάντα.

Πολύ συχνό είναι το φαινόμενο της αδυναμίας για επιλογή. Και είναι δύσκολο.

Υπάρχει όμως και το άλλο πιθανό πρόβλημα. Λέγεται βιασύνη.

Ξέρουμε άλλωστε, ότι όποιος βιάζεται, δεν ωριμάζει.

Πίεση λοιπόν, για να δουλέψουμε.

Πίεση, για να πετύχουμε.

Πίεση, για να βρούμε την πιο καλή λύση. Την πιο ωφέλιμη.

Τούτη όμως η γραμμή πλεύσης, θα μας απομακρύνει από όποια περίπτωση παραμονής μας στην απραξία.

Είναι και κάτι άλλο. Μπορούμε έτσι να ελέγξουμε καλύτερα τον εαυτό μας. Δεν έχει σημασία, αν θα ιδρώσουμε. Αυτό που έχει σημασία είναι να γίνει, αρχικά, η εργασία εκείνη. Ταυτόχρονα, να δουλέψουμε δημιουργικά. Να στοχεύσουμε στην ποιότητα. Είμαστε άνθρωποι με ευρύτητα. Αληθινοί. Όχι ψεύτικοι. Ούτε μηχανές.

Θα ήταν άραγε ευχαριστημένος ένας έμπορος που μόλις επιβιώνει; Ένας μαθητής που μόλις προάγεται; Ένας δάσκαλος που συνεχώς σκέφτεται το σπίτι του; Το κρεβάτι του; Την ησυχία του; Την απόλαυση;

Τι να πούμε για έναν εργάτη; Για τον αγρότη; Τον μεροκαματιάρη;

Θα μπορέσουν να επιβιώσουν όλοι τούτοι αφού εφαρμόζουν συνεχώς μια απραξία που σκοτώνει;

Αντικοινωνική λοιπόν μια τέτοια στάση και συμπεριφορά.

Πώς κερδίζονται άραγε η αυτοκυριαρχία; Η επιμέλεια όποιας μορφής; Η δύναμη της θέλησης;

Πώς αντικρίζετε, εκ παραλλήλου, ο αδρανής; Ο αγνώμονας; Ο απείθαρχος; Ο προσκολλημένος στον εαυτό του και το συμφέρον του και μόνο;

Μόχθος λοιπόν. Και κόπος. Και παλμός κι αγώνας μας για ένα αύριο καλύτερο. Χριστιανικό.

Οι αξίες μας;

Τα ιδανικά μας;

Στο χρονοντούλαπο;

Και κάτι άλλο όμως. Η έννοια άλλος, πλησίον δεν μας ανησυχεί; Δεν μας προβληματίζει;

Οι εβραίοι στην έρημο με τα φίδια υποχρεώθηκαν να κοιτάζουν το χάλκινο, για να σωθούν. Και το θαύμα γινόταν.

Αυτό άνετα θα λειτουργήσει και στη δική μας περίπτωση

Στροφή προς τον Χριστόν. Τον σταυρωμένον. Και η υπόσχεση θα λειτουργεί. Θα παρέχεται η αιώνια ζωή.

+ ο π. Γ.